

Wikingerhof (věc C-59/19)**Datum rozhodnutí:** 24. listopadu 2020

Závěr: *Možnost podat žalobu u soudů jiných členských států se vztahuje i na žalobu na zdržení se určitého jednání, k němuž došlo v rámci smluvního vztahu mezi žalobcem a žalovaným, která je založena na tvrzení, že žalovaný zneužil dominantního postavení v rozporu s právem hospodářské soutěže.*

Skutkové okolnosti: V březnu 2009 společnost Wikingerhof uzavřela se společností Booking.com vzorovou smlouvu, kterou poskytla posledně uvedená a jejíž součástí byly i všeobecné podmínky. Následně společnost Booking.com své všeobecné podmínky dostupné v systému Extranet této společnosti, jehož prostřednictvím lze aktualizovat informace o hotelu a konzultovat údaje o rezervacích, několikrát změnila. Společnost Wikingerhof písemně zpochybnila zahrnutí nové verze všeobecných podmínek, o nichž společnost Booking.com dne 25. června 2015 vyrozuměla své smluvní partnery, do smlouvy se společností Booking.com. Společnost Wikingerhof měla za to, že neměla jinou možnost než uvedenou smlouvu uzavřít, z důvodu silného postavení společnosti Booking.com na trhu zprostředkovatelských služeb a platform pro rezervaci ubytování, přestože jsou některé praktiky společnosti Booking.com nespravedlivé, a tedy v rozporu s právem hospodářské soutěže.

Právní stránka: Žaloba spadá pod oblast „smlouvy nebo nároků ze smlouvy“ ve smyslu čl. 7 bodu 1 písm. a) nařízení č. 1215/2012, pokud se jeví, že je výklad smlouvy mezi žalovaným a žalobcem nezbytný k prokázání dovolené, či naopak nedovolené povahy jednání, které žalobce vytýká žalovanému. Takovým případem je zejména žaloba založená na smluvních ustanoveních nebo právních pravidlech, která jsou na základě této smlouvy použitelná. Naproti tomu, pokud se žalobce ve své žalobě dovolává pravidel delikttní nebo kvazidelikttní odpovědnosti, a sice porušení povinnosti stanovené zákonem, a pokud se za účelem posouzení dovolené nebo nedovolené povahy jednání vytýkaného žalovanému nejeví jako nezbytné zkoumat obsah smlouvy uzavřené s tímto žalovaným a uvedená povinnost je žalovanému uložena nezávisle na této smlouvě, spadá základ žaloby do

oblasti delikttní nebo kvazidelikttní odpovědnosti ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012. Jádrem věci v původním řízení je právní otázka, zda společnost Booking.com zneužila dominantní postavení ve smyslu uvedeného práva hospodářské soutěže. Pro určení dovolené či nedovolené povahy praktik vytýkaných společnosti Booking.com z hlediska tohoto práva není třeba vykládat smlouvu zavazující účastníky původního řízení, neboť takový výklad je nezbytný nanejvýše k prokázání existence uvedených praktik. Je tedy třeba mít za to, že žaloba společnosti Wikingerhof v rozsahu, v němž je založena na zákonné povinnosti zdržet se jakéhokoli zneužití dominantního postavení, spadá do oblasti delikttní nebo kvazidelikttní odpovědnosti ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012. Takový výklad je v souladu s cíli blízkosti a řádného výkonu spravedlnosti sledovanými tímto nařízením, uvedenými v bodě 16 odůvodnění tohoto nařízení a připomenutými v bodě 28 tohoto rozsudku. Soud příslušný na základě čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012, a sice v daném případě soud místa trhu dotčeného tvrzeným protisoutěžním jednáním, je totiž nejlepší schopen rozhodnout o hlavní otázce opodstatněnosti tohoto tvrzení, a to zejména pokud jde o shromažďování a hodnocení v tomto ohledu relevantních důkazů.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 29. července 2019, *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, ze dne 9. července 2020, *Verein für Konsumenteninformation*, C-343/19, EU:C:2020:534, ze dne 15. června 2017, *Kareda*, C-249/16, EU:C:2017:472.

Relevantní právní úprava: Článek 7 bod 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (věc C-302/19)**Datum rozhodnutí:** 25. listopadu 2020

Závěr: *V rozporu s právem EU je právní úprava členského státu, podle níž se pro účely určení nároků na dávku sociálního zabezpečení nepřihlíží k rodinným příslušníkům držitele jednotného povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí, kteří*

nemají bydliště na území tohoto členského státu, nýbrž ve třetí zemi, kdežto k rodinným příslušníkům státního příslušníka uvedeného členského státu, kteří mají bydliště ve třetí zemi, se přihlíží.

Skutkové okolnosti: WS je státní příslušník třetí země, který je od 9. prosince 2011 držitelem povolení k pobytu za účelem výkonu zaměstnání a od 28. prosince 2015 držitelem jednotného povolení k pobytu a práci podle legislativní vyhlášky č. 40/2014. V období od ledna do června 2014 a od července 2014 do června 2016 bydleli jeho manželka a jeho dvě děti v zemi původu, na Srí Lance. Vzhledem k tomu, že mu INPS na základě čl. 2 odst. 6a zákona č. 153/1988 odmítl vyplácet během těchto období příspěvek pro domácnost, podal WS žalobu k pracovnímu soudu v Alexandrii, Itálie, kterou se dovolával porušení článku 12 směrnice 2011/98 a diskriminační povahy tohoto odmítnutí. Uvedený soud jeho žalobu zamítl.

Právní stránka: Jak nevyplácení příspěvku pro domácnost, tak snížení jeho výše podle toho, zda všichni rodinní příslušníci nebo někteří z nich nemají bydliště na území Italské republiky, jsou v rozporu s právem na rovné zacházení stanoveným v čl. 12 odst. 1 písm. e) směrnice 2011/98, jelikož představují rozdílné zacházení mezi držiteli jednotného povolení a italskými státními příslušníky. Takové rozdílné zacházení přitom nemůže být odůvodněno skutečností, že se držitelé jednotného povolení a státní příslušníci hostitelského členského státu nacházejí v odlišné situaci z důvodu svých vazeb k tomuto státu, jelikož takové odůvodnění je v rozporu s čl. 12 odst. 1 písm. e) směrnice 2011/98, který v souladu s cíli této směrnice připomenutými v bodě 34 tohoto rozsudku ukládá povinnost rovného zacházení s nimi v oblasti sociálního zabezpečení. Rozdílné zacházení nemohou odůvodnit ani případné obtíže s ověřováním situace příjemců, pokud jde o podmínky pro přiznání příspěvku pro domácnost v případě, že rodinní příslušníci nemají bydliště na území dotyčného členského státu.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 21. června 2017, *Martinez Silva*, C-449/16, EU:C:2017:485, ze dne 26. května 2016, *Kohll a Kohll-Schlessler*, C-300/15, EU:C:2016:361.

Relevantní právní úprava: Článek 12 odst. 1 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě.

BONVER WIN (věc C-311/19)

Datum rozhodnutí: 3. prosince 2020

Závěr: Společnost usazená v jednom členském státě neprávem pozbyla povolení k provozování hazardních her poté, co v tomto členském státě vstoupil v účinnost právní předpis určující místa, na nichž mohou být provozovány takové hry, a použitelný bez rozdílu na všechny poskytovatele provozující svou činnost na území tohoto členského státu bez ohledu na to, zda poskytují služby tuzemským státním příslušníkům nebo státním příslušníkům ostatních členských států, když část jejich zákazníků pochází z jiného členského státu, než ve kterém je usazena.

Skutkové okolnosti: BONVER WIN je obchodní společnost, která má sídlo v České republice a provozuje sázkové hry. Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 22. října 2013 bylo společnosti BONVER WIN v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 3/2013 zrušeno její povolení k provozování sázkových her v provozovně nacházející se na území města Děčín, protože tato provozovna nebyla umístěna na některé z adres uvedených v příloze 1 této vyhlášky. Rozklad, který BONVER WIN podala proti tomuto rozhodnutí, ministr financí rozhodnutím ze dne 22. července 2014 zamítl.

Právní stránka: Svobody volného pohybu služeb upravené v článku 56 SFEU se lze dovolávat jak v situacích, kdy existuje jen jeden jediný příjemce služeb, tak v situacích, kdy existuje neurčitý počet příjemců služeb využívajících neurčité množství služeb poskytovaných poskytovatelem usazeným v jiném členském státě. Podmínění použitelnosti článku 56 SFEU množstevním kritériem by ohrozilo jednotné uplatňování tohoto článku v rámci Unie, takže takové kritérium nelze přijmout. Přijmout nelze ani názor předkládacího soudu, podle něhož obecně závazné opatření, které až na výjimky v něm stanovené zakazuje provozování hazardních her na území jedné obce členského státu a má právně nebo fakticky stejný dopad na všechny poskytovatele usazené na území tohoto členského státu bez ohledu na to, zda poskytují služby tuzemským státním příslušníkům nebo státním příslušníkům ostatních členských států, nespadá do věcné působnosti článku 56 SFEU. V projednávané věci z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce plyne, že město Děčín, které se nachází cca 25 km od německých hranic, je místem vyhledávaným německými státními příslušníky a že BONVER WIN ve vnitrostátním řízení předložila důkazy k doložení toho, že část její klientely

byla tvořena osobami pocházejícími z jiných členských států, takže nelze důvodně tvrdit, že by existence zahraniční klientely byla čistě hypotetická.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 2. února 1989, *Cowan*, 186/87, EU:C:1989:47, ze dne 10. května 1995, *Alpine Investments*, C-384/93, EU:C:1995:126, a ze dne 6. listopadu 2003, *Gambelli a další*, C-243/01, EU:C:2003:597.

Relevantní právní úprava: Článek 56 SFEU.

Staatsanwaltschaft Wien (věc C-584/19)

Datum rozhodnutí: 8. prosince 2020

Závěr: *Pojmy „justiční orgán“ a „vydávající orgán“ se vztahují na státního zástupce členského státu nebo obecně státní zastupitelství členského státu nehledě na to, že mezi tímto státním zástupcem nebo tímto státním zastupitelstvím a výkonou mocí tohoto členského státu může existovat vztah právní podřízenosti, a nehledě na to, že u uvedeného státního zástupce či uvedeného státního zastupitelství hrozí, že budou přímo či nepřímo podléhat individuálním příkazům nebo pokynům ze strany orgánů této moci při přijímání evropského vyšetřovacího příkazu.*

Skutkové okolnosti: Státní zastupitelství v Hamburku vede vůči A. a dalším neznámým osobám trestní vyšetřování za podvod. Tyto osoby jsou podezřelé z toho, že v červenci 2018 použily protiprávně a podvodně získané údaje, aby paděly 13 platebních příkazů, kterými bylo nebo mělo být převedeno 9 775,05 eur na bankovní účet otevřený na jméno A. u rakouské banky. Pro účely vyšetřování v této věci vydalo státní zastupitelství v Hamburku dne 15. května 2019 evropský vyšetřovací příkaz, který předalo Staatsanwaltschaft Wien (státní zastupitelství ve Vídni, Rakousko). Tímto příkazem státní zastupitelství v Hamburku žádá státní zastupitelství ve Vídni, aby mu předalo kopie výpisů z dotčeného bankovního účtu za období od 1. června do 30. září 2018. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle rakouského trestního řádu může být bance uložena povinnost předat výpisy z bankovního účtu pouze na základě vyšetřovacího úkonu, který musí státní zastupitelství nařídít s povolením soudu. Bez soudního povolení tak rakouské státní zastupitelství nemůže tento vyšetřovací úkon nařídít.

Právní stránka: Z ustanovení směrnice 2014/41 vyplývá, že státní zástupce, který vydává nebo potvrzuje evropský vyšetřovací

příkaz, musí zohlednit zásadu proporcionality a základní práva dotčené osoby, a to zejména práva zakotvená v Listině, a jeho příkaz musí být možné napadnout účinnými opravnými prostředky, které jsou minimálně rovnocenné prostředkům dostupným v obdobném vnitrostátním řízení. Zadruhé, přestože je evropský vyšetřovací příkaz jistě nástrojem založeným na zásadě vzájemné důvěry a zásadě vzájemného uznávání a jeho výkon je tak pravidlem, zatímco odmítnutí jeho výkonu je pojata jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně. Konečně podle čl. 11 odst. 1 písm. f) uvedené směrnice lze uznání nebo výkon evropského vyšetřovacího příkazu ve vykonávajícím státě odmítnout, existují-li závažné důvody se domnívat, že provedení vyšetřovacího úkonu uvedeného v evropském vyšetřovacím příkazu by bylo neslučitelné s povinnostmi vykonávajícího státu podle článku 6 Smlouvy o EU a Listiny. Pokud jde o cíl směrnice 2014/41, ta má zajistit zjednodušenou a efektivní spolupráci mezi členskými státy zajištěním vzájemného uznávání rozhodnutí přijatých justičními orgány těchto členských států za účelem dokazování v trestních věcech s přeshraničním rozměrem. Jak vyplývá z článků 3 a 4 směrnice 2014/41, evropský vyšetřovací příkaz se může v zásadě vztahovat na jakékoli vyšetřovací úkony mimo jiné pro účely trestního řízení. Některé z těchto úkonů přitom mohou být invazivní, zejména pokud zasahují do práva dotčené osoby na soukromý život nebo do jejího vlastnického práva. Evropský vyšetřovací příkaz však na rozdíl od evropského zatýkacího rozkazu nemůže zasáhnout do práva dotčené osoby na svobodu zakotveného v článku 6 Listiny.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 27. května 2019, *OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově)*, C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, a ze dne 27. května 2019, *PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy)*, C-509/18, EU:C:2019:457.

Relevantní právní úprava: Článek 1 odst. 1 a článek 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2014/41/EU o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

Personal Exchange International (věc C-774/19)

Datum rozhodnutí: 10. prosince 2020

Závěr: *Fyzická osoba s bydlištěm v členském státě, která jednak uzavřela se společností usazenou v jiném členském státě smlouvu o hraní online*

pokeru, která obsahuje obecné podmínky stanovené posledně uvedenou společností, a jednak pro tuto činnost nemá formální registraci ani tuto činnost nenabízela třetím osobám jako placenou službu, neztrácí postavení „spotřebitele“, i když tato osoba hraje tuto hru mnoho hodin denně, má rozsáhlé znalosti a dosahuje z této hry značných zisků.

Skutkové okolnosti: Společnost PEI, která nabízí online hazardní hry prostřednictvím internetové stránky www.mybet.com, zaměřuje svou obchodní činnost mimo jiné na Slovensko. B. B. si otevřel uživatelský účet na této stránce a při této příležitosti musel přijmout obecné podmínky jednostranně sestavené společností PEI, aniž mohl ovlivnit jejich znění nebo případně později pozměnit uvedené podmínky, které zejména stanovily, že k rozhodování případných sporů týkajících se smluvních vztahů jsou příslušné soudy Maltské republiky. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v období od 31. března 2010 do 10. května 2011 vyhrál B. B. přibližně 227 000 eur hraním pokeru na uvedené stránce. Dne 10. května 2011 byl účet B. B. zablokován společností PEI a tato částka byla touto společností zadržena z důvodu, že B. B. porušil nařízení o hazardních hrách vypracované společností PEI tím, že vytvořil dodatečný uživatelský účet, pro který používal jméno a údaje A. B. V květnu 2013 podal B. B. žalobu v prvním stupni ke slovenským soudům proti společnosti PEI na vrácení uvedené částky touto společností.

Právní stránka: Ačkoliv musí být pojmy použité v nařízení č. 44/2001 a zejména pojmy uvedené v čl. 15 odst. 1 tohoto nařízení vykládány autonomně především s přihlédnutím k systematice a cílům tohoto nařízení, aby bylo zajištěno jeho jednotné uplatňování ve všech členských státech, je třeba, za účelem zajištění cílů sledovaných unijním normotvůrcem v oblasti smluv uzavíraných spotřebiteli, jakož i soudržnosti unijního práva, zohlednit rovněž pojem „spotřebitel“ uvedený v jiných předpisech unijního práva. Soudní dvůr již judikoval, že pravidelnost činnosti může být skutečností, kterou je třeba zohlednit pro kvalifikaci „obchodníka“ na rozdíl od pojmu „spotřebitele“. Avšak pravidelnost činnosti je jen jednou ze skutečností, které je třeba zohlednit, a sama o sobě neurčuje, jak je třeba fyzickou osobu kvalifikovat z hlediska pojmu „obchodník“. Věc v původním řízení se navíc sice týká činnosti, kterou lze kvalifikovat jako pravidelnou, avšak tato činnost nevede k prodeji zboží ani k poskytování služeb. B. B. totiž nenabízí služby spojené s činností hraní pokeru třetím osobám

a pro tuto činnost nemá formální registraci. V tomto kontextu tedy přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda B. B. ve světle všech skutkových okolností věci v původním řízení jednal skutečně mimo rámec jakékoli profesní činnosti, a vyvodil z toho důsledky, pokud jde o kvalifikaci této osoby jako „spotřebitele“ ve smyslu čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001. Pro účely této kvalifikace takové skutečnosti, jako je výše výher z partií pokeru, případné znalosti nebo odbornost, jakož i pravidelnost činnosti hraní pokeru na straně dotyčné osoby nevedou k tomu, že tato osoba jako taková ztrácí své postavení „spotřebitele“ ve smyslu tohoto ustanovení.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 25. ledna 2018, *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, a ze dne 4. října 2018, *Kamenova*, C-105/17, EU:C:2018:808.

Relevantní právní úprava: Článek 15 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Generalstaatsanwaltschaft Hamburg (věc C-416/20 PPU)

Datum rozhodnutí: 17. prosince 2020

Závěr: *Vykonávající justiční orgán nemůže odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud dotyčná osoba uprchla do vykonávajícího členského státu a zabránila tak tomu, aby byla osobně předvolána, a nezúčastnila se osobně jednání soudu, pouze z toho důvodu, že mu nebyla poskytnuta záruka, že v případě předání vystavujícímu členskému státu bude respektováno právo na nově řízení před soudem.*

Skutkové okolnosti: Ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že předkládajícímu soudu, Vrchnímu zemskému soudu v Hamburku, Německo, byly předloženy dva evropské zatýkací rozkazy vydané rumunskými orgány dne 7. října 2019 a dne 4. února 2020, týkající se předání TR, rumunského státního příslušníka, za účelem výkonu trestů odnětí svobody, k nimž byl v nepřítomnosti odsouzen rumunskými soudy. TR je od 31. března 2020 do současnosti umístěn ve vydávací vazbě v Hamburku (Německo). Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že TR v říjnu 2018 uprchl a vydal se do Německa, aby unikl trestním stíháním, jež vůči němu byla zahájena v Rumunsku a vyústila ve vynesení rozsudků uvedených v předchozím bodě tohoto

rozsudku. V návaznosti na žádost o informace rumunské orgány Vrchnímu státnímu zastupitelství v Hamburku sdělily, že pokud jde o odsouzení za trestné činy, na něž se vztahují evropské zatýkací rozkazy ze dne 7. října 2019 a ze dne 4. února 2020, nemohlo být obviněné osobě doručeno osobní předvolání na známé adrese bydliště v Rumunsku.

Právní stránka: V případě, že vykonávající justiční orgán dospěje k závěru, že podmínky uvedené ve zmíněném čl. 4a odst. 1 písm. a) nebo b), které brání možnosti odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, nejsou splněny, jelikož tentýž článek 4a upravuje případ fakultativního odmítnutí výkonu tohoto zatýkacího rozkazu, může uvedený soud v každém případě zohlednit další okolnosti, které mu umožní se ujistit, že předání dotyčné osoby nepovede k porušení jejího práva na obhajobu, a předat tuto osobu vystavujícímu členskému státu. Při takovém posuzování bude moci vykonávající justiční orgán zohlednit chování dotyčné osoby. Právě v této fázi postupu předávání by totiž mohla být věnována zvláštní pozornost zejména skutečnosti, že se dotyčná osoba snažila vyhnout doručení jí určené informace. Pokud by se ukázalo, že pod pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 spadají řízení v prvním stupni, a nikoli odvolací řízení, z informací shrnutých

v bodě 49 tohoto rozsudku vyplývá, že podmínky uvedené v čl. 4a odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584 nejsou – s výhradou ověření předkládajícím soudem – splněny přinejmenším ve vztahu k rozhodnutí, které je základem pro jeden z evropských zatýkacích rozkazů dotčených ve věci v původním řízení, takže by předkládající soud neměl možnost odmítnout na základě článku 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 výkon tohoto zatýkacího rozkazu. Je však třeba uvést, že se nemožnost dovolávat se směrnice 2016/343 k zabránění výkonu evropského zatýkacího rozkazu nad rámec důvodů pro odmítnutí výkonu stanovených rámcovým rozhodnutím 2002/584 nijak nedotýká absolutní povinnosti vystavujícího členského státu dodržovat v rámci svého právního řádu veškerá ustanovení unijního práva, včetně směrnice 2016/343.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 24. května 2016, *Dworzecki*, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, ze dne 15. února 2017, *British Film Institute*, C-592/15, EU:C:2017:117, a ze dne 4. října 2018, *Link Logistik N&N*, C-384/17, EU:C:2018:810.

Relevantní právní úprava: Článek 4a rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

Připravil: Jan Tlamycha

ASPI
Průvodce

OCHRANA OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Všechny relevantní a aktuální informace k problematice ochrany osobních údajů na 3 kliknutí

Stačí si jen vybrat vaši konkrétní agendu a výsledkem je dokument, který obsahuje:

- » paragraf předpisu
- » odborný výklad – komentář
- » judikaturu
- » články a praktické příručky
- » vzory a postupy

Pro vyzkoušení kontaktujte naše obchodní poradce <http://obchodnici.aspi.cz>